

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘
สิ่งทั้งหลายมีอยู่ ทำไมถึงว่าง

ก่อนจ้งหัน

พระทุกองค์ๆ ตั้งใจปฏิบัตินะ ให้เข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ ในระยะช่วยชาติบ้านเมืองรู้สึก ว่าอ่อนลงมากนะพระเรา เพราะหมუნกำลังไปช่วยทางชาติบ้านเมือง ทีนี้ให้หมุนกลับเข้ามา ช่วยตัวเองและช่วยศาสนาทางด้านจิตใจสำหรับเราและประชาชนต่อไป ทางธรรมนี่สำคัญ มากทีเดียว ทีไหนไม่มีธรรมแห่งผากๆ ไม่มีความหมายนะ ถ้ามีธรรมแทรกตรงไหนจะชุ่ม เย็นๆ มีธรรมอยู่ที่หัวใจเถอะนะ ถึงจะอยู่ในทุกตะเข้ญใจ คนนั้นเขาไม่ได้มีทุกชั้นนะ ถ้าไม่มี ธรรมถึงเป็นเศรษฐีก็ไม่มี ความหมาย นี่ละธรรมสำคัญขนาดนั้น อยู่ไหนสบายหมด จิตถ้า ธรรมได้เข้ามาๆ เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนาหมุนเข้ามาแล้วชัดเจนมาก อยู่ทีไหนชุ่ม ตลอดเวลา เย็นไปหมด

พระเราให้เร่งภาวนานะอย่านอนใจ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ สติเป็นสำคัญเราเคย สอนแล้ว คนไม่มีสติจากนั้นแล้วก็เรียกว่าเป็นบ้าเลย อยากเป็นบ้าหรือพระวัดป่าบ้านตาด เรานี้ ถ้าไม่อยากเป็นบ้าก็ให้มีสติ ถ้าอยากเป็นบ้าก็ให้ทิ้งสติเสีย แล้วทีนี้โรงพยาบาลบ้า มันอยู่ฝั่งธนหรือใจ ให้ไปเองเถอะ บ้ามันไปได้ทุกแห่งนั่นแหละ ภาวนานะ ให้เข้มงวด กวดขันให้มาก ธรรมให้มีในหัวใจเถอะนะ เอะละให้พร

หลังจ้งหัน

ภู่วตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งปานนี้ก็ ๒๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่วันเราประกาศรับเลี้ยง ท่านจนปานนี้ก็ ๒๐ กว่าปีแล้ว พระตั้งแต่นั้นมาก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วๆ ท่านตั้งจุดศูนย์กลางนั้นน่าจะเป็น ๓๐ องค์กร ลดกว่านั้นบ้าง มากกว่านั้นบ้าง บางทีมาก จริงๆ ก็มีแต่เป็นกาลชั่วคราว พระอาคันตุกะบ้างมาบางทีถึง ๕๐ องค์กรก็มี หากเป็นพระมา พักชั่วคราว ที่ปรกติจริงๆ ก็ ๓๐ กว่า ส่วนมากมักจะ ๓๐ กว่าหรือลดเป็น ๒๘-๒๙ องค์กร ตลอดมา ท่านคงจะกำหนดเอาจุดศูนย์กลาง ๓๐ องค์กร เราไม่ว่าพระจะมามากเท่าไร ก็เรา เปิดไว้แล้วนี่

เอ้า พระถ้าท่านตั้งใจปฏิบัติปฏิบัติชอบเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง เอ้า มาเท่าไรมา เราบอกก็เลย ผมจะรับเลี้ยง แต่พระโกโรโกโสมาโล่งภูเขาให้หมดมันหนักภูเขา บอก จริงๆ เต็ดทั้งสองเลย อย่าให้อยู่ทีนี้ ถ้าพระตั้งใจปฏิบัติ เอ้ามา หากผมสู้ไม่ไหวผมจะ บอก ว่าง้อเลย ตั้งแต่นั้นมาเอาจริงเอาจ้งเรา ส่งของไปเรื่อย ให้พระไปดูมีพระจำนวนมาก น้อยเพียงไร จากนั้นมาทีนี้เลยยืนตัวแหละ ต่างคนต่างก็รู้เรื่องราวของกันและกัน ท่านรับ

พระก็ดูจะตั้งจุดศูนย์กลาง ๓๐ ไว้ เราก็จัดอาหารไปให้พอดีและเผื่อไว้ๆ ตลอดมา จนกระทั่งปานนี้แหละ

เรื่องคนจะมาส่งอาหารบิณฑบาตไม่ต้องเป็นกังวล ผมจะรับเลี้ยงเอง บอกตรงๆ อย่างนี้เลย ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่ให้เป็นกังวลกับเรื่องอาหารภายนอกใครจะมาส่งไม่ส่ง ผมส่งให้เอง ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งปานนี้ ส่งเดือนละหนๆ ที่ส่งเป็นประจำ เว้นแต่เราที่ไปชั่วกาลชั่วเวลา เวลาไหนว่างเราไป อย่างนี้ก็ไปอาหารเสริมถ้าเราไป เราไปแต่ละครั้งน้ำมันสองคันรถของเราแหละไป เต็มเอี้ยดๆ นี่เป็นอาหารเสริม มีหนเดียวไปคราวที่แล้วนี้ ดูเหมือนไปคันเดียว เต็มเอี้ยดเลยเทียว เพราะเขาไปส่งไม่นานเราก็ตามไป เพราะฉะนั้นเราจึงไปเพียงคันเดียว

เราพอใจกับพระผู้ปฏิบัติ เพราะฉะนั้นจึงว่ามาเท่าไรให้มา เราจะรับเลี้ยง เรบอกตรงๆ เลย เอาจริงด้วยนะเรา พูดอะไรก็ตามท่านทั้งหลายฟังเอาไว้นะ คำพูดของหลวงตานี้พูดอย่างจะแจ้งเลยว่าจริงมากที่สุดทีเดียว ถ้าลองว่าเล่นก็ไม่มีความรู้ เวลาจริงก็ไม่มีความรู้แหละ เวลาเล่นนี้กับหมาก็เล่นสบายเลย อะไรเล่นไปหมด พูดเล่นพูดอะไรได้ทั้งนั้น พอพลิกปีบเอาละทีนี้ เวลาสั้นเป็นสั้น เวลาคมเป็นคมไปเลย นี่เราก็จริงจังกับท่าน เพราะเราอยากเห็นพระผู้เป็นแนวหน้านี้ เป็นผู้ทรงมรรคทรงผลอย่างเด่นชัดๆ จากการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามแนวทางของศาสดาซึ่งอยู่ในป่าในเขาเป็นส่วนมาก เราไปเห็นแล้วเราชอบใจ เพราะฉะนั้นจึงประกาศเลยว่าไม่มีถอย เอ้ามาเท่าไรให้มา ผมจะรับเลี้ยง ว่างๆเลย จนกระทั่งปานนี้แหละ พระก็ดูเหมือนจะประมาณสัก ๓๐ กว่า ๔๐ หรือ ๒๘-๒๙ อยู่ในย่านนี้ มาเท่าไรให้มา ก็เราเปิดไว้แล้วนี้ ท่านมาเท่าไรเราเปิดไว้หมดแล้ว มือเขียนต้องมือลบชื่ จึ่งเรียกว่าจริงทุกอย่าง

เราอยากเห็นพระผู้ทรงมรรคทรงผล จากการปฏิบัติตามแนวทางของศาสดาอย่างแท้จริง จะได้เห็นอย่างชัดๆ ที่เดียว ถ้าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมีอยู่ พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระวินัยนั่นละคือศาสดา บอกไว้แล้ว นี่เป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย ให้เดินตามนี่นะ เท่ากับตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกฝีก้าวนั่นแหละ ถ้าไปข้ามเกินธรรมวินัยไม่ได้ พระวินัยสำคัญมาก ชีตเส้นตายให้เลย นี่อันตราย พระวินัยคือสองฟากทางกำแพงกันไว้อย่างหนาแน่น พระวินัย ปรับโทษไว้เลย ข้ามไปนั่นลงเหวเลยท่านจึงห้าม นี่ละศาสดา ที่นี้ธรรมมีไว้ให้เดิน ให้เดินตามหลักธรรมแนวไปเลย ส่วนพระวินัยอย่าออกก้าวเดิน นี่ละมรรคผลนิพพานอยู่ตรงนี้ ให้ดูตรงนี้ อย่าไปดูโน้นดูนี้ ให้ดูหลักธรรมหลักวินัย ถ้าดูนี้แล้วไม่ผิด ถึงทีเดียวๆ

พระองค์ทรงแสดงไว้ตรงไหนก็เรียกว่าสาวกขาดธรรมทั้งนั้น ตรัสไว้ชอบแล้วๆ ทั้งหมด ทั้งด้านธรรมและด้านวินัยถูกต้องทุกอย่างแล้ว เราเป็นที่ตายใจแล้ว มีผู้ชี้แนวทาง

ให้ถูกต้องแล้ว มีแต่จะก้าวดำเนินเดินตามพระองค์เท่านั้นทำไมจะไม่หาตัวไม่ไหว ต้องเอาให้ได้ เพราะฉะนั้นเราถึงส่งเสริมพระปฏิบัติ เวลานี้กำลังเร่งทางด้านปฏิบัติขึ้น ตอนช่วยโลกนั้นพระรู้สึกว่าจะอ่อนอ่อนลงมามากอยู่ ได้ช่วยโลก วงกรรมฐานนี้มากที่สุดแหละ ทางสายอาจารย์ชาก็เหมือนกัน ท่านก็ช่วยเต็มเหนี่ยวเหมือนกันทั้งนั้น นี่ก็วงกรรมฐานสายพ่อแม่ ครูจารย์มั่น ท่านอาจารย์ชาจะเป็นใคร ก็เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นทั้งนั้น ตั้งแต่ท่านอาจารย์ กิณี อาจารย์ทองรัตน์ เรื่อยมาถึงอาจารย์ชา อาจารย์ชาเองก็เคยไปอยู่วัดหนองฝื่อ ตอนที่เรายู่หนองฝื่อนั้นท่านไปพักอยู่นั้นหลายวันนะ ไปศึกษาอบรมอยู่นั้น คู้กันมาเรื่อยแหละ กับเรา สนทนากันมากเรากับอาจารย์ชา ท่านก็เคยมาที่นี้ เราก็ไปหาท่าน

นี่ละตอนที่พระท่านอ่อนลง เพราะเอนมาทางนี้มาช่วยทางนี้ หนุหนทางนี้ทางนี้ ก็ช่วยครูบาอาจารย์ซี เราเป็นหัวหน้านำชาติ แล้วพระก็แน่ใจแล้ว พุดจริง ๆ พระท่านก็แน่ใจกับเราแล้ว นอกจากเราแน่ใจในตัวของเราแล้วพระท่านก็แน่ใจไปตามละชิ พอเราว่าอะไร พระก็ตามเลยตามนั้น เรื่อยมาอย่างนี้ ก็ไม่เคยผิดพลาดนี่นะ การนำชาติมานี้ทางด้านวัตถุ ทางด้านธรรมะ เราไม่เคยผิดพลาดตลอดมา เราจะเดินตามธรรม พิจารณาเรื่อยเรื่อย ๆ แล้วออก ๆ ไม่ใช่พรวดพราด ๆ ไปนะ พิจารณาเรื่อยเรื่อยแล้วออก ไม่ว่าจะอ่อนจะแข็งจะไปตามธรรมนั้นเลย เรื่อยไปเลย ควรเห็นด้วยเห็นด้วย ควรค้ำค้ำกันเรื่อยไป เพราะขัดกับธรรมแล้วเราจะยอมรับไปไม่ได้ ต้องค้ำกันเพื่อรักษาธรรม

เราอย่างนั้นละที่ว่ามีการต่อสู้เด็ดเดี่ยวเฉียบขาด กับทางบ้านทางเมืองทางศาสนา ทางไหน เราก็เพื่อรักษาสมบัติอันล้ำค่าเอาไว้ นั่นเอง เราไม่ได้เพื่ออะไรนะ เราพิจารณาโดยธรรมแล้วถึงได้ออก เพราะฉะนั้นการออกของเราเนี่ยเรายังไม่เคยได้คิดเลยว่า เราออกตรงไหนผิดไป ที่สอนทางชาติบ้านเมืองก็เหมือนกัน ทั้งทางศาสนาก็เหมือนกัน เพราะมีการคัดค้านด้านทาน มีการโต้ตอบกันทั้งทางบ้านเมืองทั้งทางศาสนา เราเอาธรรมออกทั้งนั้นเราไม่เอาอันอื่นออก ให้ก้าวตามธรรมนี้เลยเรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้ เราก็ไม่เคยได้ตำหนิตัวเองว่าผิดพลาดไปตรงไหน ทางด้านวัตถุก็บริสุทธิ์ที่สุดส่วน ไม่มีอะไรที่เราจะต้องติเราได้เลย คิดดูซิบาทหนึ่งเราไม่เคยแตะ นั่น ไปหาที่ไหน เงินของคนทั้งประเทศรวมมาหาเรา ประเทศนอกที่ไหนดีกมาหาเรา เราเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว บริสุทธิ์ที่สุดส่วนมาตลอดไปหาที่ไหน ไม่ใช่คุณนะ

เพราะเราทำด้วยความเมตตาจริง ๆ ถึงขนาดร้องไห้ วาดภาพพจน์ขึ้นว่าเมืองไทยนี้หัวจ่อลงทะเลหลวงหมด จะจมด้วยกันทั้งประเทศ ทั้ง ๆ ที่ปู่ย่าตายายพาอ้อพาพามาด้วยความสงบร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา ทีนี้เวลาลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมาตั้ง ๖๐ กว่าล้านคน แล้วจะพากันจมเสียทั้งหมด ไม่มองดูปู่ย่าตายายบ้างเลยทำยังไง นั่นซิ นี่ละเหมือนกับว่าหัวคนทั้งประเทศนี้จ่อลงในทะเลหลวง หมูหมาเปิดไถ่ก็จะลงไปตาม ๆ กันหมด มันก็

ร้องไห้กะลอะซี เอา จะช่วย มีกำลังขนาดไหนก็จะเอาเต็มเหนี่ยว วาจันเถอะ จึงได้ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย ช่วยจริงๆ ไม่ใช่ช่วยธรรมดา ไม่ได้หวังเอาสิ่งใดมาเป็นเครื่องตอบแทนเลย ไม่มี เรียบอกเราไม่มี เรามีแต่ความเมตตาสงสารโลกเท่านั้น ช่วยมาตลอด

อย่างทุกวันนี้ก็เหมือนกัน เราไม่มีอะไรในหัวใจของเรา บอกว่าเราพอแล้วทุกอย่าง นี่การบำเพ็ญธรรม เมื่อถึงขั้นพอพอ พอมาตั้งแต่ขั้นสมาธิไปเรื่อยๆ สมาธิพอตัวแล้วก็เหมือนน้ำเต็มแก้วเต็มโอง่ ชั้นสมาธิเต็มตัว ที่นี้ออกทางด้านปัญญา ขวนขวาย พินิจพิจารณาฆ่ากิเลสไปเรื่อยๆ ฆ่าไปหมดไปสิ้นไป ฆ่าไปๆ ฟาดจนกิเลสมันเสื่อลงหมดโดยสิ้นเชิงแล้วจ้าเลยที่นี้ ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า พูดแล้วสาธุทันที ทูลถามท่านหาอะไรธรรมอันเดียวกัน ความรู้อันเดียวกัน เห็นธรรมเห็นอันเดียวกัน ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน พระพุทธเจ้าจะเป็นองค์ไหนแปลกหน้ามาจากไหนถ้าไม่ใช่อันเดียวกันนี้ เท่านั้นพอ

นี่ละที่มาช่วยโลก เราช่วยด้วยความพอของเราทุกอย่าง จึงไม่เคยตะละสิ่งใดทั้งนั้น จะหาที่ไหน เราแทบจะว่าไม่มี เราพูดจริงๆ ไม่ใช่โอ้อวด เราพูดเป็นธรรม โอ้อวดเราก็ไม่โอ้อวด อวดไปทำไมไม่ใช่ความจริง พูดตามความสัตย์ความจริง เป็นยังงี้ว่าตามนั้น ใครจะว่าอวดไม่อวดก็แล้วแต่ เราพูดไปตามนั้นทำไปตามนั้นมาแล้ว เราจึงอยากเห็นพระเจ้า พระสงฆ์นักปฏิบัติของเราหมื่นตัวเข้าสู่ธรรมะ แล้วจะได้เห็นความแปลกประหลาดของอรรถของธรรมขึ้นที่หัวใจ ศาสนาแท้ๆ ที่จะเด่นชัดนั้นเด่นชัดที่หัวใจของผู้ปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนานี้สำคัญมากทีเดียว เด่นครอบโลกธาตุ พูดให้ชัดนี้เลย ถอดออกจากหัวใจ

เคยมีที่ไหน เกิดมาเราไม่เคยคาดเคยคิดว่าจิตดวงนี้จะเป็นอย่างนี้ขึ้นมาได้ เวลาล้มลุกคลุกคลานจะเป็นจะตายก็รู้อยู่ รู้มาเป็นลำดับลำดับ ค่อยตะเกียกตะกายจนตั้งรากตั้งฐานได้ ก็ค่อยบินไปๆ จนกระทั่งถึงหมื่นตัวเลยที่นี้ นั่น ธรรมะเมื่อมีกำลังแล้วหมื่นตัวไม่มีถอยเลย เรียกว่าอัตโนมัตติเหมือนกับกิเลสอยู่บนหัวใจสัตว์ มันหมื่นตัวอยู่ในหัวใจสัตว์ เอาฟืนเอาไฟเผาสัตว์ ทั่วโลกดินแดนหาความสุขที่ไหนไม่มี เอามาอวดกันซี ใครก็เกิดมาหาตั้งแต่ความสุขความเจริญ สิ่งที่มาอวดกันมีแต่ความมั่งความมีดีเด่น ยศถาบรรดาศักดิ์ เอามาอวด อวดลมปากเฉยๆ

สิ่งเหล่านั้นมีก็จริง แต่หัวใจแห่งผากจากธรรมเสียอย่างเดียวร้อนเป็นไฟไปด้วยกันหมด เอาตรงนี้นะ เอาหัวใจอันนี้ออกพูด เราไม่ได้เป็นเศรษฐี แต่ธรรมของเรานี้จะว่าเศรษฐีไม่เศรษฐีก็ครอบโลกธาตุแล้ว พูดให้ชัดเจนนี้อาจจะตายแล้ว ท่านทั้งหลายเชื่อหรือไม่เชื่อ เชื่อธรรมพระพุทธเจ้า นี้เอาตัวออกประกาศ คอขาดขาดไปเลยเราไม่มีสอง เพราะถอดออกมาจากหัวใจจริงๆ เวลาไม่รู้ก็บอกไม่รู้ ไปนั่งน้ำตารวงอยู่บนภูเขาสู้กิเลส

ไม่ได้ เราก็กะเลยให้ฟัง ขึ้นไปจะต่อสู้กับกิเลส น้ำตาร่วง สู้กิเลสไม่ได้ ขึ้นไปมันขัดเอาหมัดเดียวหงายหมา ๆ เราไม่อยากว่าหงายแมว

คือที่แรกมันหงายไม่เป็นท่า ครั้นต่อมาหงายแมวตบได้ ล้มหงายก็จริงมันตบได้หนักเข้า ๆ ก็เสียดาวเสียดวงขึ้นละซีฟิด ที่นี้ธรรมออกนะ เวลาธรรมทำงานแก็กิเลสก็เป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน ตามหลักธรรมชาตินี้กิเลสเป็นอัตโนมัตติอยู่บนหัวใจสัตว์ตลอดทุกตัว สัตว์ อะไรก็ตามไม่ว่าได้เห็นได้ยินได้ฟังปัจุบันนี้ เป็นเรื่องกิเลส ๆ ออกเป็นอัตโนมัตติของมันทั้งหมดเลย แต่ก่อนเราก็ก่อนไม่เคยคิดเรื่องอย่างนี้ แต่เวลาธรรมเป็นอัตโนมัตติมากกิเลสโดยอัตโนมัตติ ถึงขนาดได้ยั้งเอาไว้มันจะเลยเถิด จะไม่มีวันมีคืนไม่หลับไม่นอน เวลาเห็นโทษมันเห็นอย่างนั้นนะ เห็นโทษของวิภวจักรนี้

เวลามันเป็นบ้ำกับวิภวจักรมันก็เป็นของมันให้เห็นอยู่ชัด ๆ ที่นี้พอมันเห็นโทษแล้วหมุนตัวออกนี้แล้วหมุนตัวเลย นี่ละที่นี้ธรรมเป็นธรรมจักร เป็นสติปัญญาอัตโนมัตติหมุนตลอดเวลาเลย อยู่ที่ไหนวันแต่หลับ นอกนั้นเป็นเวลาพัดกับกิเลสตลอด ๆ นี้เรียกว่าธรรมทำงานอัตโนมัตติ แก็กิเลสอัตโนมัตติ อยู่บนหัวใจเรา พุดนี้มันผิตไปไหนวางั้นเลย ก็เราเป็นเองจะผิตไปไหน ไม่ว่าจะยั้งเดินนั่งนอนวันแต่หลับ นอกนั้นจะเป็นกิริยาของกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่ในหัวใจตลอดเวลา นี่ท่านเรียกว่าอัตโนมัตติ บางทีกลางคืนตลอดรุ่งไม่ได้หลับเลย มันไม่ยอมหลับ มันพัดกันตลอด กลางวันก็ยังจะไม่หลับ อ้าว มันจะตายแล้วนี่นำหักเข้ามาสู่สมาธิ ให้จิตเข้าพักสมาธิ บังคับเข้า เพราะอำนาจของทางด้านปัญญารุนแรงมากทีเดียว

สมาธิแต่ก่อนก็ว่าดี ๆ ติดสมาธิไม่อยากคิดอยากปรุงอะไร แม้แต่ความคิด คิดปรุงขึ้นมานิดหนึ่งก็รำคาญ สมาธิคือแนวรู้อันเดียวอยู่เท่านั้นสบายแล้ว ความคิดความปรุงนี้แต่ก่อนไม่ได้คิดไม่ได้ปรุงอยู่ไม่ได้ มันตื่นมันตีดมันจะตาย ที่นี้พอสมาธิทับหัวมันแล้ว ความคิดความปรุงดับลงไปหมด ไม่อยากคิดอยากปรุงอะไร นั่งทั้งวันก็สบาย อยู่ที่ไหนสบายหมดในสมาธิ นี่ก็พอในสมาธิอันหนึ่ง ฟังซิธรรม มีขนาดไหนแล้วพอพระธรรม พอถึงขั้นสมาธิเต็มเหนี่ยวแล้วออกทางด้านปัญญา ออกทางด้านปัญญานี้หมุนตัวเลยเทียว เพราะมันพอแล้วเครื่องทำครัว

สมาธิปริภาวิตา ปญญา มหปุผลา โหติ มหานิสสา ปัญญาที่มีสมาธิหนุนหลังแล้วย่อมเดินได้คล่องตัว เห็นไหมล่ะ คำว่าสมาธินี้หมายถึงว่าจิตที่อิมารมณฺ์ จิตพุ่งช่านวุ่นวายกับอารมณฺ์ต่าง ๆ หิวโหยกับอารมณฺ์ จะพาพิจารณาทางด้านปัญญามันไม่ยอมคิดแหละ สัจญญาอารมณฺ์เป็นเรื่องของกิเลสมันลากไปหมด เป็นสัจญญาอารมณฺ์ไปหมด ที่นี้เวลาจิตอิมารมณฺ์ จิตมีความสงบเรียบร้อยแล้วพิจารณาทางด้านปัญญา มันก็หมุนไปทางด้านปัญญา

เป็นการเป็นงานเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ว่าเป็นผลเป็นประโยชน์แล้วหมุนตัว ๆ นี่ละที่นี้ปัญญา ออก ชั้นนี้ละชั้นสติปัญญาเป็นอัตโนมัตติ มาชั้นปัญญาแก้กิเลส

พอถึงชั้นนี้แล้วเอาละที่นี้ ไม่ได้หลับได้นอน ๆ มันก็มาเห็นชัดที่ว่ากิเลสทำงานบน หัวใจสัตว์เป็นอัตโนมัตติของมัน เวลาธรรมขึ้นมาแล้วเป็นอัตโนมัตติแก้กิเลส มันถึงมารับกัน ตรงนี้ อ้อ ที่กิเลสบนหัวใจสัตว์มันทำงานของมันเป็นอัตโนมัตติอย่างนี้เอง อย่างที่ปัญญา หรือธรรมออกแก้กิเลสเป็นอัตโนมัตติของตณีนี่แล นั่นมันรับกันแล้ว ไม่มีใครบอกก็ตามมัน รู้ของมันเอง ฟาดเสียจนกระทั่งกิเลส เอา รวมไปถึงเลย ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัตติถึงขั้นมหา สติมหาปัญญา หมุนตัวตลอดเวลาเลย จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไม่มีอะไรเหลือแล้ว ตั้งแต่นั้นมาสติปัญญาที่ว่าหมุนตัวเป็นธรรมจักรนี้ ระงับดับลงโดยสิ้นเชิง โดยอัตโนมัตติ เหมือนกันไม่ต้องบังคับ

เหมือนกับเราทำงาน พอเสร็จแล้วเครื่องมือทำงานเราก็ปล่อยได้ ๆ มีลิวี่มีขวานพอ ทำอันนั้นเสร็จแล้วก็ปล่อยได้ ๆ อันนี้ก็สติปัญญาเป็นเครื่องมือ ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไป แล้วปล่อยได้ไม่ต้องบอก สติปัญญาอัตโนมัตติเป็นมหาสติมหาปัญญาปล่อยได้ทั้งนั้น เพราะ เป็นเครื่องมือแก้กิเลส จากนั้นเป็นยังไงที่นี้ โลกนี้ว่างไปหมดเลยโลกธาตุนี้ มันว่างเพราะ อะไร คือมันสูญไปหมดเพราะอำนาจแห่งความว่างของจิตนี้ครอบหมด เอ้า ฟังให้ชัดเจน ที่ว่าโลกว่าง โลกสูญเปล่า ๆ มันสูญอะไร ต้นไม้ภูเขา มันก็มีอยู่ เราก็เห็นอยู่ที่นี่ มันสูญไปไหน แต่ความว่างของจิตนี้มันครอบไปหมด ไม่มีเลยอันนี้ ความว่างของจิตนี้ครอบไปหมดเลย นั่นละถ้าว่าโลกเป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า เพราะอำนาจแห่งความว่างนี้มันครอบไปหมด อะไรมีอยู่มันก็ครอบไปหมดเลย

พากันจำเอา หลวงตาจะตายแล้วฟังให้ชัดเสีย นี่ละที่ว่าโลกสูญเปล่า ท่านแสดงไว้ในมาณพ ๑๖ คน โมฆราชผู้นี้ละสำเร็จมรรคผลนิพพานอย่างรวดเร็ว พระองค์จึงเอา ธรรมะที่เหมาะสมใส่ปี่วะเข้าไปเลย

สุญญโต โลกั อเวกขสุสุ

โมฆราช สทา สโต

อตตานุทิกฺขุญฺญิ อูหฺจ

เอวํ มจฺจุตฺตโร สียา

เอวํ โลกั อเวกขนฺตํ

มจฺจุราชา น ปสฺสตี

ดูก่อน โมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของ สูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิกฺขุญฺญิที่เห็นว่าเป็นเราเป็นของเรา อันเป็นก้างขวางคอโลกสูญ เปล่านั้นออกเสีย แล้วจะข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชคือความตายนั้นจะมอง ไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่า ที่นี้พระโมฆราชพิจารณาก็ผางลงไปตรงนั้น ว่างเปล่าหมด สูญเปล่าหมด ใจดวงใดเป็นอย่างนั้นเป็นแบบเดียวกันหมด ถ้าม พระโมฆราช ทำไม ไปทูลถามพระพุทธเจ้าทำไม นี่ก็เมื่อมันว่าง มันว่างอะไรเราก็ไม่รู้เหตุรู้ผลแต่ก่อน มี

แต่ท่านว่าว่าง ๆ บทเวลาตัวจิตได้ว่างครอบไปหมด ความว่างนี้ครอบหมด วัตถุต่าง ๆ นี้จะมีเต็มแผ่นดินเต็มโลกก็ตามมองไม่เห็นเลย คืออันนั้นมันว่างไปหมด ความว่างครอบวัตถุทั้งหลายนี้หมดเลย อ้อ โลกว่าง ว่างอย่างนี้เอง นั่นมันก็รู้อเอง จะไปถามใครไม่ถามใคร มันเป็นขึ้นในหัวใจ เป็นสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนอย่างโมฆราชนั่นแหละ เพราะจิตดวงเดียวกัน ธรรมอันเดียวกัน มือติดอนาคตที่ไหน ผางขึ้นตรงไหนมันก็รู้อตรงนั้นในหัวใจเรา

นี่ละที่ว่าจิตว่างมันว่างอะไร ความว่างอันนี้ทำให้โลกว่างสูญเปล่าไปหมดเลย มันครอบไปหมด ไปที่ไหนว่างไปหมดเลย ที่นี้ทุกซ่ไม่มีเลย มีแต่บรมสุขเท่านั้นเต็มหัวใจ ท่านว่านิพพานเที่ยง คือธรรมชาตินี้แล อย่างอื่นไม่มี มองหาที่ไหนไม่มอง มองไปหาอะไรมันเป็นอยู่กับหัวใจนี้ รู้อยู่กับหัวใจก็แล้วเท่านั้นเอง นี่ละท่านทั้งหลายพากันปฏิบัติเอานะ ศาสนาจะมาเด่นอยู่ที่หัวใจ ขอให้มีการภาวนาเป็นหลักฐานสำคัญ การทำบุญให้ท่านเป็นเครื่องเสริมเข้าไป ๆ จุดที่จะลงของการทำบุญให้ท่านทั้งหมด จะลงในจิตตภาวนา นั้นเป็นท่านบใหญ่ บุญกุศลที่เราสร้างไว้มากน้อยไม่สูญหายไปไหน ไหลป่วนเปี่ยม ๆ รอบอยู่นั้น พอสร้างท่านบใหญ่ให้แล้วไหลลงท่านบใหญ่นี้ทั้งหมดเลย ท่านบใหญ่คือจิตตภาวนา บุญกุศลจะมาที่นี้หมด สูญไม่สูญก็รู้อเองที่นี้

นี่ละเรื่องจิตตภาวนาเป็นสำคัญมากนะ เป็นของเลิศเลอ เวลาได้เด่นขึ้นในหัวใจแล้วมันจะค่อยเริ่มครอบไปนะ มันจะเริ่มเหมือนว่าเป็นคู่แข่งโลกสมมุติไปโดยลำดับลำดับโลกสมมุติที่มีค่ามีราคาแต่ก่อน พอธรรมเกิดขึ้นเท่านั้น อันนี้จะมีคุณค่าเหนือกว่า ๆ ครอบไป ๆ แล้วความตึงตึงของจิตกับโลกกับสังสารที่เคยเป็นบ่ากันมานั้น มันจะถอนตัวเข้ามาหาจิตดวงนี้ จิตดวงนี้เป็นแม่เหล็กอันใหญ่หลวงหนุน หรือดูดความตึงตึงของจิตที่ไปตามกิเลสนั้นเข้ามาสู่ธรรม หมุนเข้าสู่ธรรมก็ปล่อยเข้ามา ๆ สุดท้ายปล่อยหมด นั้น นี่ละอำนาจแห่งธรรม ถ้าปล่อยหมดแล้วอะไรมีไม่มีไม่สนใจ ว่ามีว่าจนไม่สนใจ ธรรมชาตินี้จำอยู่แล้ว สนใจกับอะไร นี่ละธรรมที่ปรากฏขึ้นในใจ

พระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ในธรรมในวินัยนะ ไม่อยู่ในที่ไหน ว่าพระพุทธเจ้านิพพานที่โน่นที่นี้ อย่าไปคิดให้เสียเวล่ำเวลา ให้ดูหลักธรรมหลักวินัย ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัย จะเป็นเหมือนกับตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกฝีก้าวเลย ถ้าใครห่างเหินจากนี้แล้วยังใจก็ไม่มีหวัง ถ้าติดอยู่กับนี้เอาละ นี่ละเรามีศาสดาติดตัวของเรา

เราอยากพบอยากเห็นพระเจ้าพระสงฆ์ที่ทรงอรรถทรงธรรม ทรงมรรคผลนิพพานตลอดพุทธบริษัท ๔ ของเรา ขอให้ปฏิบัติ พระพุทธเจ้ามีหรือไม่มีจริง เอา จะรู้กันตรงนั้น พระพุทธเจ้ามีก็พระองค์ มีจริงหรือไม่จริง ให้จำขึ้นตรงนี้แล้วกันไปหมดเลย ไม่ถามพระพุทธเจ้ามีก็พระองค์ ถามหาอะไร เท่านั้นพอ พากันจำเอานะ ให้เอาจริงจังนะเรื่องการปฏิบัติตนให้เห็นมรรคผลนิพพานจำขึ้นในหัวใจ ศาสนาจะเจริญรุ่งเรือง โลกจะมีความสงบ

รมเย็น ไม่ต้องบอกจะสงบรมเย็นไปตามจุดตามหย่อมของธรรมที่มี ๆ นั้นละ เอาละพอ ให้พร

โหนสันติมานี่หน่อย ที่ว่าพวกเปรตพวกอะไรพวกฝรั่งมังค่าเขามาขอส่วนบุญกับเรา จนกระทั่งไม่ได้นอนมันเป็นยังไง มันไม่ได้นอนเพราะต้องต้อนรับแขกนั้นหรือ มีพักบ้างซี จิตเวลาออกมารับแขกมันก็ออก ทีนี้เวลารับพอประมาณแล้วถอยจิตเข้ามาเสีย แขกเขาก็ไปเอง เข้าใจไหม พอถอยจิตเข้ามาแล้วแขกเขาจะหนีไป เราหยุดรับแขก เข้าใจไหม เหมือนเราออกมารับแขกนอกห้อง พอมันไม่ไหวแล้ว ไปไม่ไปไม่ต้องบอกปิดประตูก็เข้าเลย เขาก็ไปของเขาเอง เข้าใจไหม รับแขกต้องให้รู้จักเวลาลำเวลาซี มันไม่มีแต่แขกฝรั่ง แขกที่โหนก็มีมากเหมือนกัน แต่แขกมีนิสัยวาสนาพอจะรับส่วนบุญได้เขาก็มา พวกไม่มีนิสัยวาสนาพอจะรับได้ มีเท่าไรก็ไม่มา อย่างฝรั่งที่มาที่นี่เขามาเฉพาะพวกที่เขาควรมาได้ ฝรั่งมากกว่านี้มาได้เยอะ เหมือนคนไทยเรามากกว่านี้มาได้มีเยอะ เข้าใจไหม เอาละพอ

มีพักซี พอถอยจิตเข้ามาปั๊บเรื่องเหล่านั้นก็หายไป พักเป็นระยะ ที่จะออกรับนี้ พอส่งจิตออก แขกมาก็รับ พอสมควรแล้วถอยจิตเข้ามา แผ่เมตตาจิตให้เขาละ เขามาหาให้แผ่เมตตาจิตให้เขา เจริญเมตตา สัพเพ สัตตา สุขिता โหนตุ นี่ละเจริญเมตตาให้เขา อันนี้สำคัญมาก เอาละไป

ที่พูดถึงเรื่องโลกว่างเปล่าตะกั๊วนี้ เราไม่ได้ย้าให้แน่ชัดขึ้นไปว่า โลกว่างเปล่ามันเป็นอย่างงี้ สิ่งทั้งหลายมันก็มีอยู่ทำไมไม่เห็น เป็นยังไงไปไหนมันถึงว่างเปล่าได้ เอา เราเทียบกับมิดกับแจ้งให้ฟัง เวลามันมิด โลกนี่อะไรมีอยู่หมดแต่มันมิดมันก็ว่างไปหมด มิดหมด ว่างด้วยความมิด มองอะไรไม่เห็น หัวชนตันเสา มันก็ไม่เห็น ต้นเสามีอยู่ เขาไม่ปฏิเสธเขาไม่ลำเอียง แต่เราว่าโลกว่างมันก็ไปโดนตันเสา มันไม่ว่าง คือมันว่างอยู่ในจิตนี้ที่มันมองไม่เห็น มันอยู่ในความมิดเรามองไม่เห็น ต้นเสามีอยู่ก็โดนเอา

ที่นี้ความว่างของจิตนี้เทียบกับความมิดที่มองอะไรมีอยู่เหมือนกัน แต่ความมิดนี้ปิดหมด เข้าใจไหม ที่นี้ความว่างอันนี้ของจิตที่ว่างนี้ ความว่างนี้มันก็ปิดหมดเหมือนกันกับความมิดมันปิดสิ่งทั้งหลายไว้หมด มองไม่เห็น ที่นี้ความว่างอันนี้มันปิดหมดไปเลยทุกสิ่งทุกอย่าง โลกนี้ว่างเปล่าไปหมด หากไม่ปฏิเสธสิ่งที่มีอยู่ทั้งหลายเท่านั้น ว่างในเรื่องของตัวเอง เข้าใจไหม ไม่ได้ปฏิเสธโลกว่าว่างแล้วอะไรไม่มีนะ ยอมรับว่ามี แต่มันว่างในเรื่องของจิตที่ครอบโลกธาตุหมด เข้าใจไหมละ ความมิดมันก็ปิด ความว่างความแจ้งขาวดาวกระจ่างก็ปิดสิ่งวัตถุทั้งหลายได้ทั้งนั้น

จิตนี้ตั้งแต่ยังไม่ถึงที่สุดของมัน มันยังได้อัจฉริยะตัวเอง ก็เคยเล่าให้ฟังแล้วไม่ใช่หรือ ทำไมจิตดวงนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็มีอยู่อย่างนี้ แต่ทำไมจิตว่างเอาเสียหมดไม่มีอะไรเลย มันก็เห็นกันอยู่ อันนี้ก็อยู่ แล้วทำไมจิตถึงว่างเหมือนไม่มี(วัตถุ) มันครอบไปหมดเลย

วางไปหมดครบไปหมด ทีนี้พอมันถึงที่สุดของมันเต็มเหนี่ยวแล้วยิ่งพูดไม่ออกเลย พูดได้
แต่ว่าโลกสูญเปล่าเท่านั้นพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz